

ДОСВІД ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ВИЩОЇ ШКОЛИ ДО НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ МАГІСТРАТУРИ

Ігнатюк О.А.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»,
м. Харків*

Соціальна значущість і потреба в науці не приходяща, вона вічна. Дослідник, який організовує і проводить наукові дослідження, виконує дві основні функції: по-перше, систематизує знання, що були накопичені людством; по-друге, пізнає нове, невідоме, що доповнює, збагачує науку

Аналіз літературних джерел та власний досвід дозволяє стверджувати, що можна визначити три компоненти, що схарактеризують портрет дослідника: *перший*, особистісні якості науковця (виконання роботи вимагає від особистості повної самовіддачі, терпіння, творчого мислення, відчуття нового, потреби пізнавати незвідане тощо); *другий*, наявність необхідної освіти та досвід наукової роботи; *третій*, наявність наукової продукції.

У професійній підготовці магістрантів спеціальності «Освітні, педагогічні науки» спеціалізації «Педагогіка вищої школи» значне місце посідає навчальна дисципліна «Основи наукових досліджень», головною метою викладання якої визначено формування готовності майбутніх викладачів вищих навчальних закладів до науково-дослідницької діяльності.

У ході дослідження визначено структуру готовності до науково-дослідницької діяльності, яка містить у собі такі взаємопов'язані компоненти: *мотиваційний* (характеризує пізнавальний інтерес, мотивацію дослідницької діяльності); *когнітивний* (включає уявлення про методологію наукового дослідження і способи науково-дослідницької діяльності); *діяльнісний* (визначає володіння вміннями і навичками науково-дослідницької діяльності); *рефлексивний* (включає самооцінку і самоаналіз власної науково-дослідницької діяльності, визначає шляхи саморозвитку в науковому пізнанні).

Відповідно до компонентів розроблено однойменні критерії сформованої готовності до науково-дослідницької діяльності майбутніх викладачів вищої школи (мотиваційний, когнітивний, діяльнісний, рефлексивний) та на їх основі визначено і схарактеризовано рівні сформованої готовності магістрантів до науково-дослідницької діяльності (високий, середній та низький).

Діалогічний підхід та різноманітні педагогічні технології при викладанні вказаної дисципліни дозволяють магістрантам сформувати не тільки мотиваційну і теоретичну готовності у вказаній площині проблеми, але й сприяє формуванню необхідної практичної готовності у майбутніх викладачів (діяльнісний та рефлексивний компоненти), рівень яких змінюється під час професійної підготовки магістрантів, проходження ними стажування, можливістю апробації результатів дослідження, участю у наукових конференціях та безперечно підтверджується достатньо високими показниками магістерських кваліфікаційних робіт та наявністю наукової продукції.